

TREDJE BOG

I

En Søndag Eftermiddag i Maj var Forsamlingshuset i Skibberup fuldt af en stor Skare Mennesker, paa hvis spændt forventningsfulde Ansigter man kunde læse, at der forestod noget usædvanligt. Det var i Virkeligheden ogsaa en Mærkedag i Skibberup Bys Historie. Den Taler, der idag ventedes, var ingen ringere end Provst Tønnesens Kapellan, Hr. Pastor Hansted.

Hver Plads i den langstrakte, halvmørke Sal — en forhenværende Lade — var optaget, og i de aabentstaaende Vinduer hang Klynger af Karle og Knøse, der med deres Kroppe spærrede det halve Dagslys ude. Overalt lød en livlig Summen af glade og højroastede Stemmer. Man mærkede straks, at det ikke var en Forsamling Vejlby-Bønder, man havde for sig; thi skønt Afstanden mellem Vejlby og Skibberup ikke var større end en god halv Mil, var de to Tvillingbyers Beboere saa forskellige, som om de ikke tilhørte samme Landsdel. Dette Forhold beroede ikke paa nogen Tilfældighed, men skyldtes Byernes uensartede Beliggenhed og de forskellige Livsvilkaar, Beboerne i Tidens Løb havde været underkastede. Mens de sagtmødige Vejlby-Bønder fra Arilds Tid udelukkende havde beskæftiget sig med at pløje og høste deres store Agre, var Skibberup oprindelig — og tildels endnu — en Fiskerby, hvis Beboere ernærede sig af Havet. Endnu for et Par Menneskealdre siden betragtede Skibberupperne Dyrkingen af deres Jord som en Biting, der helst overlodes Kvinderne, medens Mændene æventyrede sig omkring i nære og fjerne Fjorde og gjorde Landgang rundt om paa Kysterne for at afhænde deres Fangst.